

SOLTÉSZ JÓZSEF

ELÉGIA

Lebben
a képed,
de kékre
cseréled,
már hallom
a lépted,
s a hangok
elégnek,
a szélben,
a porban,
a napban,
az égen,
elmúlt
gyönyörökbe
karolva.

Míg reggelek
jönnek
dörögve,
simulva,
és álmok
kerülnek

a fényre;
körülvész
a múlt, ez a
mély-színű,
osztatlan
úttalan út,
amely
százfélé
fut szét
az éjből
az éjbe.

Csendbe
borul
a bolond
suhogás,
megy a hold
és a csend
zaja felfer;
nem bírom
a csendet,
a múltat,

a rendet,
és mindazt,
mi több,
mint az
ember.

Lebben
a képed,
de kékre
cseréled,
már hallom
a lépted,
s a hangok
elégnek,
a szélben,
a porban,
a napban
az égen,
elmúlt
gyönyörökbe
karolva.

STRUGGLE FOR LIFE

Tünődve olvadó barna szemekben,
kitáruló, meleg képzeletekben,
fagyos fehérek végességében
élek, ébredek újra.

A múlt már csak tárgy, a jelen csak lebeg,
ömlik a jövő, fojtogat a perc,
csorog a fonál, az orsó pereg,
éles árnyék zuhan a föld tenyerébe,
szédülés fog el, mintha tompulna
a „régis-zép-idők“ forró érverése.

S emelkednek új, goromba szépek!

De
ugyanaz az asztal, ugyanaz a szék,

ugyanaz minden. A nő is ugyanolyan szép,
mint azelőtt.
A nagyothalló szomszéd ugyanúgy üvölt,
mint azelőtt.
A nyúl ugyanúgy fut a fénykévek között,
mint azelőtt.
Költők születnek, költők halnak,
halandókkal egyenrangúak.

Megbocsájtani most is csak a közömbösek tudnak
igazán.
Feledni most is a semmit nem tudók
tudnak igazán.
A szerencse ugyanúgy ámul az emberi babonán,
mint azelőtt.

„Az életet kaptad,
a többit szerezd meg magad,
STRUGGLE FOR LIFE!“

Csorog a fonál, az orsó perog,
s én még mindig megyek,
kírákatok rúzsos csókja illámlik a számon,
az égen szélből csavart kalács lebeg.

Bertalan Tivadar: Ádám ébresztése

